

REFERATEN.

Antiketogene werking. — Hier is indertijd melding gemaakt van de onderzoeken van SHAFFER, waarbij waarschijnlijk gemaakt werd, dat een zekere hoeveelheid druivensuiker een bepaalde hoeveelheid ketostof, dat wil zeggen acetylazijnzuur, tot verbranding kan brengen in het lichaam. Deze uitkomst kan het gemakkelijkst worden verklaard door de veronderstelling, dat vóór de verbranding een verbinding tot stand komt tusschen suiker en ketostof, welke verbinding dan veel gemakkelijker dan de ketostof zelve verbrand zou worden. SHAFFER vond, zooals hier vroeger is meegedeeld, ook in vitro „antiketogene werking” van druivensuiker in zoover als acetylazijnzuur in alcalische oplossing door waterstofperoxyde bij aanwezigheid van de suiker veel sneller verbrand wordt dan zonder deze. Onder leiding van P. A. SHAFFER heeft E. S. WEST thans verbindingen van acetylazijnzuur met eenige stoffen, waaronder ook druivensuiker, bereid en het reduceerend vermogen daarvan, dat wil dus zeggen de neiging tot verbranding, met behulp van eenige reagentia onderzocht (*The Journal of biological Chemistry*, dl. 66, 1925, bldz. 63). De uitkomst is, dat werkelijk deze verbindingen gemakkelijker en soms zelfs veel gemakkelijker verbranden dan de vrije ketostof. Deze uitkomst is dus in overeenstemming met de veronderstelling, die vroeger reeds was gemaakt op bovengenoemden grond. Er is dus alle reden, om aan te nemen, dat ook in het lichaam dergelijke verbindingen van de suiker of van de ontledingsproducten daarvan, zooals glycol-aldehyde en glycerine-aldehyde, met de ketostof tot stand komen en dat deze verbindingen dan gemakkelijk worden verbrand. De schrijver houdt verder zeer belangwekkende beschouwingen over den waarschijnlijksten bouw van de ketostof en van de verbindingen, en over de verdeling der electronen in deze en tracht op die wijze de gemakkelijke verbranding dezer verbindingen begrijpelijk te maken. Hiervoor zij de lezer naar de oorspronkelijke verhandeling verwezen.

RINGER.

Precipitine-vorming door den mond opgenomen eiwit. —

Uit tot dusver gedane onderzoeken scheen te blijken, dat door den mond opgenomen eiwit geen antigene werking heeft, als het spijsverteringskanaal gezond is, tenzij het in zeer groote hoeveelheden wordt gebruikt en verder bij zeer jonge kinderen. A. F. ANDERSON, O. M. SCHLOSS en C. MYERS hebben bij kinderen thans nog weer een aantal waarnemingen verricht (*Proceedings of the Society for experimental Biology and Medicine*, dl. 23, 1925, bldz. 180). Gezonde kinderen kregen een eiwit dat zij vroeger nog niet hadden opgenomen en wel daags 6 tot 12 gr. kippen-eiwit (gepoederd), of 30 tot 60 cM³ schapenserum, of 15 tot 30 gr. van een meelsoort. Dertien kinderen, die kippen-eiwit kregen, vormden precipitine na 9 tot 14 dagen of in 3 gevallen na 28 tot 40 dagen. De drie kinderen met het bloedserum ontwikkelden eveneens alle precipitine en van de twaalf met het meel kon bij negen na 9 tot 15 dagen precipitine